

nók: individualista forradalmár, vagy még helyesebben: anarchista, ki mindent megtalált, amiből kiábrándulhatott, de nem fogja soha megtalálni azt, amiből hitet és erőt meríthetne. (Korvin Lajos)

GARAI JÁNOS Sarlós magvető című versesfüzetével új nevet dob be a haladószelemű magyar ifjúság gyér arcvonalába. Garai János különben onnan indul az íróvá-levés felé, ahonnan jóformán minden polgári író: a verstől. Epikus magvú versei viszont arra engednek következtetni, hogy fejlődése csakhamar prózairóvá terebélyesíti. A tömegesen jelentkező fiatal költők átlag típusával szemben G. azzal éberszertű fel olvasója figyelmét, hogy tudatosan törekszik verse élményszerű és formai egészként való kiképzésére. A forma kérdésén túl G. világszemlélete kiegyensúlyozott, rokonszenve és állásfoglalása félreérthetetlen. Egy-egy — nyilván régebbi — versén hasonlat esiszólásai egész „velencei porcellán”-hamisan hatnak azok mellett a kiegyensúlyozott darabok mellett, melyeket nem a kispolgári üzlésű pennaforogató, hanem a tisztánlátó, a valóság hevétől lázas ember ejt ki izzó tolla alól. (M. N. J.)

L A P O K, F O L Y Ó I R A T O K

AZ ESZMÉK ÉS MEGOLDÁSOK ZAVARA FRANCIAORSZÁGBAN

„Megállapítjuk, hogy az eszmék és a megoldások zavara egyre nagyobb” — írja Arturo Labriola a fasiszták kacerkódó LA GRANDE REVUE-ben. A fasiszták táborában, kivéve a személyes érdeküket védő vezéreket, senki sem tudja mit akar. Még a Túzkeresztések, (a frontharcosok fasiszta csoportja) a legszámottevőbb és a legkomolyabb alakulat sincs tisztában a céljai felől, illetve: a hatalmat akarja. Ugyanilyen homályosak a válság értelméről folyó dicskuszsiók. Mounier a válság okát a pénzben látja: „A modern ember önkéntes martaléka a Pénznek; általa lesz szert a polgári szellemre, melyet a szigorúság és a szegényes élet jellemez... mindez szabad teret ad a primitív barbárizmus felébredésének.” „Mi abban a kettős értelemben vagyunk forradalmárok, hogy a szellem heroikus erőfeszítés a tökéletesedés felé... s hogy a modern világ széthullása jelenleg annyira előhaladott, hogy teljes összeomlása szükséges... Szerintünk a szellemi forradalom vezet a legmesszebbre. Messzebbre, mint a legzajosabb technikai vagy politikai forradalom...” (ESPRIT)

Lucien Duplessy is a civilizációról beszél: „Az igazi civilizációnak az a szerepe, hogy vagy boldogságot vagy nagyságot vagy biztonságot vagy szépséget szerezzen az embernek. A mi civilizációnk ezekből nem adott semmit. Ellenkezőleg, mindezeket elvette, amikor már számítottunk rá.” Mi tehát a tennivaló? „Ha azt akarjuk, hogy az ember ne essen vissza az egyszerű benyomások, az automatizmus korába és ne falja fel a mechanika, akkor vissza kell állítani a személyiséget a régi helyére és művelni kell, nehogy a technika mámorá feleméssze... Előbb a személyiség, aztán a mechanizmus!” (LA GRANDE REVUE.)

Henry de Jouvencel már reálisabb téren mozog: „A francia kormány nem biztosítja többé az ügyek vitelét, azok szolgáloja lett, akiknek parancsolnia kellene.” Így alakult ki az a helyzet, hogy „a tisztességes emberek azt csinálnak, mit tudnak a beestelenek viszont, amit akarnak.” Megállapításai is konkrétak: „Franciaországnak nem pártok közötti békére, hanem kormányra van szüksége... A pártok neutralizálása, amit Union nationalnak neveznek nem tekinthető konstruktív